

HỒI THỨ HAI MƯỜI

ĐÌNH BẤT TAM HÀI LÒNG TẶNG BẢO

Lúc này trời yên gió lặng, mặt nước phẳng lì, trong suốt. Mảnh trăng khuyết in xuống lòng sông.

Cây sào thuyền bằng tre của Đình Đang chống vào bờ đẩy mạnh thuyền đi. Mặt nước lăn tăn sóng gợn.

Mảnh trăng in đáy nước biến mất. ánh trăng gieo xuống mặt sông một làn sáng bạc. Con thuyền veo veo lướt về phía trước.

Hai bên bờ sông ngàn liễu xanh om. Xa xa, ẩn hiện mấy túp nhà thưa thớt.

Canh khuya vắng vẻ, một mùi thơm man mác thoang thoang đưa vào mũi Thạch Phá Thiên. Chàng chẳng hiểu là mùi thơm hoa cỏ trên bờ đưa xuống hay ở người Đình Đang tiết ra. Có khi là mùi thơm của cả hoa cùng người hoà lẫn.

Con thuyền nhỏ đi rất mau theo dòng sông quanh co uốn khúc rồi rẽ vào một ngách nhỏ, bên có một cây cầu đá bắc ngang.

Đình Đang cho thuyền đậu dưới gầm cầu rồi buộc dây vào một cành liễu. Rặng liễu cành lá um tùm xoè ra che kín cả cây cầu nhỏ bé. ánh trăng luồn qua những khe lá liễu gieo xuống những chấm vàng lốm đốm. Chiếc thuyền con đậu dưới gầm cầu rất kín đáo chẳng khác một gian nhà nhỏ thiên nhiên.

Thạch Phá Thiên cất tiếng khen:

-Quang cảnh nơi đây thực là hay! Dù giữa ban ngày, người vô tình khó mà biết được có thuyền đậu chốn này.

Đình Đang cười nói :

-Thế mà sao mãi đến hôm nay Thiên ca mới ngỏ lời khen ngợi ?

Nàng chui vào trong khoang lấy chiếu ra trải lên đầu thuyền. Nàng lại sắp chén bát cho hai người, vừa đặt hồ rước xuống vừa cười nói:

-Thiên ca ngồi xuống đây uống rượu chơi!

Đình Đang lại lấy thêm mấy thứ rau, đậu, thịt khô bày ra trước mặt Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nhìn Đình Đang cầm hồ rót rượu, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Tuy trước kia chàng đã nhiều lần nghe mẫu thân nói đến chuyện uống rượu thưởng trăng, nhưng rượu là cái gì, mùi vị nó thế nào, chàng chưa nếm qua. Khi chàng ở với Tạ Yên Khách mấy năm trời trên Thiên ma lãnh, lão cũng không uống một giọt rượu nào bao giờ, dĩ nhiên chàng không ngửi thấy mùi rượu.

Thạch Phá Thiên cầm lấy chén rượu Đinh Đang vừa rót giờ tay lên. Ánh trăng bạc chiếu vào, màu rượu đã đỏ lại thêm tươi. Chàng nâng chén uống một hơi thì thấy hơi nóng đưa thẳng vào trong bụng, ngoài miệng chỉ thấy mùi cay đắng thì không khỏi chau mày.

Đinh Đang cười hỏi:

-Đây là thứ rượu Nữ nhi hồng¹ ở Thiệu Hưng cất đã mười năm tưởng ngon lắm mới phải chứ?

Thạch Phá Thiên toan trả lời thì bỗng trên đầu chàng có thanh âm khàn khàn lên tiếng:

-Rượu Nữ nhi hồng ở Thiệu Hưng để đã hai mươi năm mùi vị còn chưa đủ ngon ngọt ư?

Chát một tiếng!

Đinh Đang mặt mày thất sắc toàn thân run bần bật nàng kéo tay Thạch Phá Thiên nói rất khê:

- Gia gia² đã đến đó!

Tiếng lão già khàn khàn ở trên đầu lại vọng lên:

-Phải rồi! Gia gia mi đã đến đây! Con nha đầu chó chết này! Mi đi lén lút chuyện trò với tình lang đã là quá rồi. Sao còn dám lấy cắp rượu Nữ nhi hồng hai mươi năm mà ta đã tốn bao công phu mới cất được đem ra cho tình lang uống là nghĩa làm sao?

Đinh Đang gượng cười ấp úng đáp:

-Y... y không phải tình lang gì hết ... mà chỉ là một người bạn tầm thường mà thôi.

Lão già tức giận nói:

-Hừ! Bạn hữu tầm thường mà sao mi đối đãi hết lòng đến thế? Mi dám lấy cắp cả thứ rượu bổn mệnh của ông mi ra cho gã uống? Thế ra mi coi bạn hữu tầm thường mi còn hơn cả cái sinh mạng ông mi hay sao?

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp :

-Còn thằng lỏi kia! Mi thử ló mặt ra để lão già này coi xem thằng tình lang của cháu gái ta mặt mũi cổ quái thế nào.

¹ Nữ nhi hồng : một thứ rượu rất ngon màu đỏ, Sách Nam phương hoa-mộc trạng chép rằng : Người phương Nam sinh con gái được vào tuổi rồi nấu nhiều rượu đựng vào hủ trái kín lại chờ đến mùa đông, ao chuôm cạn hết nước đem đặt xuống đáy. Những mùa nước nhiều cũng vẫn để nguyên. Đến ngày cưới con gái đó mới lấy lên thiết khách, gọi là Nữ tử. Sách thu vũ am tùy bút cũng chú : ở huyện Thiệu Hưng tỉnh Triết Giang có tục lệ sinh con gái là cất rượu đóng vào và chôn sâu xuống đất. Ngày cưới con gái đào lên thiết khách, gọi là Nữ nhĩ tử.

² Gia gia thông thường là cha, nhưng cũng có khi cháu kêu ông bằng gia gia.

Thạch Phá Thiên ngẩng đầu lên xem người phát ra thanh âm đó là ai thì thấy lão bỏ thổng hai chân xuống gần tới đầu mình, đang du đi du lại.

Hiển nhiên lão ngồi trên cầu. Hai chân xuyên qua cành dương liễu, chỉ còn cách chừng hai thước là đến đáy đầu Thạch Phá Thiên. Hai chân xỏ vớ trắng đi giày bằng đoạn tia trên mũi có thêu chữ thọ. Giày vớ rất sạch sẽ.

Đinh Đang kéo tay Thạch Phá Thiên ra rồi lấy ngón trỏ bên tay phải viết chữ vào.

Miệng nàng đáp:

-Gia gia! Anh bạn này dốt nát lại xấu xa. Gia gia nhìn thấy y tất chẳng vui lòng. Hà nhi lấy cấp rượu của gia gia không phải đặc biệt để mời y đâu. Chà! Y không đáng uống thứ rượu này. Hà nhi lấy ra để tự mình uống. Rồi tiện tay bắt một gã về để cho y bồi rượu.

Thạch Phá Thiên nhìn lại lòng bàn tay thì thấy nàng viết bảy chữ "Chớ có xưng là Thạch bang chúa". Tai chàng lại nghe nàng nói những lời coi chàng chẳng vào đâu, chê chàng ngu dốt vừa xấu xa, cùng là không đáng uống rượu gì gì... Chàng bị chạm lòng tự ái tức mình hất tay nàng ra.

Đinh Đang lại kéo bàn tay Thạch Phá Thiên viết vào mấy chữ "Có khi mất mạng đấy! Nhất nhất phải nghe lời ta".

Rồi nàng lại nắm chặt tay chàng mấy cái để tỏ ý thân thiết và ra vẻ những lời dặn này quan trọng vô cùng.

Thạch Phá Thiên chưa hiểu ý nàng ra sao thì lão già trên cầu lại nói:

-Cả hai đứa bây giờ ra đây! A Dương! Bữa nay gia gia giết mấy người rồi nhỉ?

Đinh Đang run lên đáp:

-Dường như... gia gia mới giết một người.

Thạch Phá Thiên lẩm bẩm:

-Mình thật là xúi quẩy, chạm trán người nào mồm miệng cũng chỉ nói đi nói lại câu chuyện giết người? Không hiểu sao họ ưa giết người thế? Hai tiếng "giết người" treo luôn ở cửa miệng họ mỗi kỳ.

Sau chàng lại tự nhủ:

-Đinh cô nương bảo mình chớ có tự xưng là Thạch bang chúa. Chính ra mình có phải Thạch bang chúa đâu, hà tất mạo xưng thân thế người khác làm chi?

Chàng lại nghe lão già ngồi trên cầu nói:

-Hay lắm! Bữa nay ta mới giết có một người thì còn giết được hai tên nữa. Giết hai tên để nhắm rượu kể ra cũng thích.

Thạch Phá Thiên tự hỏi:

-Giết người để nhắm rượu ư? Trong thiên hạ sao lại có sự lạ thế được?

Đột nhiên chàng thấy Đinh Đang buông tay chàng ra. Mắt chàng hoa lên một cái, đầu thuyền đã thêm ra một người. Người này ngồi xuống giữa Đinh Đang và Thạch Phá Thiên. Lão ngồi thu hình rất gọn, không xô đẩy gì đến hai người hai bên.

Thạch Phá Thiên vội tránh xa ra mấy thước rồi ngoảnh đầu lại nhìn lão.

Lão này râu tóc đã bạc phơ. Miệng lão cười toe toét trông ra vẻ một vị lão công rất hiền hoà vui vẻ. Nhưng lúc mắt chàng vừa chạm vào mắt lão thì lập tức không chịu nổi phải phát run.

Nguyên mắt lão già chiếu ra những tia sáng hung dữ tà ác, khiến ai nhìn thấy cũng phải phát ớn tưởng chừng như bị giá lạnh đến xương tủy.

Lão già cười khà khà giơ tay lên vỗ vào vai Thạch Phá Thiên một cái rồi nói:

-Hảo tiểu tử! Người được uống rượu Nữ nhi hồng đã hai mươi năm của gia gia là lớn phước lắm đấy!

Lão chỉ khẽ vỗ vai Thạch Phá Thiên mà xương cốt chàng nghe kêu rau rầu, tưởng chừng như bị gãy nát hết.

Đinh Đang cả kinh. Nàng nín lấy cánh tay lão năn nỉ:

-Gia gia! Gia gia đừng sát hại y...

Lão già tiện tay đập luôn phát nữa. Lần này lão vận đến bảy thành công lực. Lão định bụng đập phát này nữa là bao nhiêu xương vai và xương cánh tay Thạch Phá Thiên phải gãy tan.

Ngờ đâu bàn tay lão vừa chạm vào vai Thạch Phá Thiên thì lập tức trên vai chàng phát ra một luồng nội lực rất hùng hậu. Luồng nội lực của chàng chẳng những hộ vệ toàn thân chàng, mà còn hất bàn tay lão ngược lại. Nếu lão không vội thúc đẩy thêm nội lực để cho bàn tay phải bật lên thì xấu hổ quá.

Lão già trong lòng kinh ngạc chẳng kém gì Đinh Đang. Lão liền cười khà khà nói:

-Giỏi giỏi! Tiểu tử! Người có đủ tư cách để uống rượu của ta. A Đang! Rót thêm mấy chén rượu nữa ra đây để gia gia mời chàng uống. Gia gia không trách phạt người về tội trộm rượu nữa.

Đinh Đang vui mừng khôn xiết. Nàng vốn biết gia gia nàng tính tình kiêu ngạo trước nay vẫn chẳng coi ai ra gì. Đối với những tay cao thủ võ lâm, lão chẳng thêm mời ai uống rượu bao giờ, thế mà nay lão mời Thạch Phá Thiên thì trong lòng nàng được an ủi rất nhiều.

Đinh Đang đối với Thạch Phá Thiên có một mối tình quyến luyến khôn tả, vì nàng nhận thấy ở nơi chàng một thiếu niên anh hùng trong thiên hạ. Bây giờ gia gia nàng biết thương thức nhân cách chàng nàng chẳng lấy chi làm lạ. Nhưng vừa rồi nàng nghe thấy giọng lưỡi của gia gia có ý ra tay hạ sát chàng mà bây giờ lão

vừa thấy mặt chàng, đã đổi giọng thì cho Thạch Lang là một bậc thiếu niên anh tuấn tư cách hiên ngang nên lão cũng phải khâm phục.

Đinh Đang tuyệt không biết đến thực tình: Thạch Phá Thiên vừa trải qua một cơn đại nạn.

Sở dĩ gia gia nàng thay đổi thái độ chỉ vì lão phát giác ra nội lực Thạch Phá Thiên đã đến mức kinh người, mà không phải cái vẻ anh hùng hiên ngang của chàng đã làm cho lão mến phục. Những cái đó lão chẳng để tâm. Huống chi tướng mạo Thạch Phá Thiên tuy không đến nỗi xấu xa, chứ đã lấy gì làm hiên ngang cho lắm? Dùng những chữ anh tuấn, hiên ngang đối với chàng tưởng hơi quá đáng.

Đinh Đang vui mừng hí hửng vào trong khoang lấy thuyền thêm đĩa chén. Nàng rót rượu vào đầy chén cho lão gia trước rồi mới rót cho mình sau.

Lão già hỏi Thạch Phá Thiên:

-Hay lắm! Hay lắm! Người đã lọt vào mắt xanh của A Dương thì tất nhiên phải có chút lai lịch kha khá, không phải hạng tầm thường. Vậy người tên họ là chi?

Thạch Phá Thiên ấp úng:

-Cháu... Cháu...

Chàng sức nhớ đến Tạ Yên Khách đã bảo chàng ba chữ "Cẩu tạp chủng" là một danh từ mà người ta thường dùng để thoá mạ nhau, nói với người quen thì không sao, nhưng nói với người lạ thì có điều bất lịch sự, nên chàng ngập ngừng mãi không dám nói ra.

Lão già đột nhiên tỏ vẻ không bằng lòng hỏi lại:

-Người không dám nói với gia gia ư?

Thạch Phá Thiên không nghĩ gì nữa, ngang nhiên đáp:

-Có gì mà không dám? Bất quá tên cháu chả có gì hay ho sợ nói ra không bỏ làm trò cười cho gia gia. Cháu là Cẩu tạp chủng !

Lão già sững sốt một chút rồi đột nhiên phá lên cười ha hả. Tiếng cười của lão vọng đi rất xa, Lão cười đến nỗi chòm râu bạc bay tung lên. Hồi lâu lão mới nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Tên thằng nhỏ này hay lắm! Hà hà! Cẩu tạp chủng!

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang kêu lão bằng gia gia cũng bất chước, ứng đối ngay:

-Gia gia kêu cháu có việc gì?

Đinh Đang miệng chum chim cười để lộ hai hàm răng bạc đều đặn. Nàng hết nhìn gia gia lại nhìn Thạch Phá Thiên. Khoé thu ba đưa đẩy rất hữu tình, trông nàng càng xinh đẹp, càng khả ái.

Sở dĩ Đinh Đang hớn hở vui mừng là vì nàng thấy Thạch Phá Thiên xưng hô gia gia mình cũng bằng "gia gia". Như vậy đủ tỏ ra chàng đồng ý với nàng hai người như một không có chuyện riêng tây.

Còn lão già gọi chàng bằng "Cẩu tạp Chủng" mà chàng niêm nở đáp lại ngay thì cho là con người thiếu niên trong mình có một tuyệt kỹ hơn đời kia nơm nớp kính thuận mình không dám có chút chí quật cường bướng bỉnh nên lão rất lấy làm đắc ý.

Thực ra Thạch Phá Thiên một là chính tên gọi Cẩu tạp chủng, hai là chàng nghe người khác kêu ai bằng gì chàng liền kèm theo như vậy, chứ chàng chẳng hiểu gì đến những sự thân sơ về cách xưng hô hết.

Thế là hai ông cháu Đinh Đang vui thích theo ý nghĩ riêng của mình, chứ thực ra không có lý do chính xác nào cả.

Lão già lại hỏi:

-A Đang! Tên tuổi gia gia mi đã nói cho tình lang mi biết chưa?

Đinh Đang vẻ mặt bẽn lẽn lắc đầu đáp:

-Cháu chưa nói đâu.

Lão già xịu mặt xuống hỏi:

-Mi thương yêu gã thật sự hay là mi giả vờ? Nếu mi yêu gã thật thì sao chưa kể thân thế cùng dòng dõi nhà mình cho gã nghe? Nếu mi vờ mà lấy trộm thứ rượu Trần Thiệu đã hai mươi năm đem cho gã uống, thì còn có thể tha thứ được. Nhưng mấy ngày liền người lấy cả đến thứ rượu Huyền băng bích hoả tửu mà gia gia chất chiu cất kỹ để làm thuốc cứu mạng đem cho gã uống hết là nghĩa làm sao?

Lão càng nói càng hăng ra chiều tức tối. Mấy câu sau cùng, cả nét mặt lẫn thanh âm lão đều cực kỳ nghiêm khắc. Nhất là lúc nói đến năm chữ "Huyền băng bích hoả tửu", lão dẫn từng tiếng. Đồng thời tà khí trong mắt lão lộ ra rất khủng khiếp.

Thạch Phá Thiên ngồi bên nhìn thấy không khỏi run lên vì khiếp sợ.

Đinh Đang nghiêng mình đi lẩn vào lòng lão già năn nỉ:

-Gia gia! Cái gì Gia gia cũng biết hết. Gia gia tha cho A Đang đi!

Lão già cười lật lại nói:

-Hừ! Tha cho A Đang! Mi nói coi bộ dễ dàng lắm nhỉ? Mi phải biết rằng thứ rượu Huyền băng bích hoả tửu công hiệu như thần.

Đinh Đang nói:

-Gia gia cứ tha cho A đang. An Đang sẽ gắng công cố sức để chế lại thứ rượu đó. Gia gia khỏi lo gì hết.

Lão già nói:

-Mi nói coi có vẻ ngon ăn lắm. Nếu mà là thứ rượu muốn chế là chế được ngay thì gia gia đã chẳng quan tâm làm chi.

Đinh Đang nói bằng một giọng rất tha thiết:

-A Đang thấy y lúc thì toàn thân nóng như lửa, lúc lại rét run, liền nghĩ ngay đến chỉ có thứ rượu thánh của gia gia mới điều hoà được hai luồng âm dương trong

người y, liền lấy cấp đưa cho y uống một chút thì quả nhiên thấy công hiệu ngay. Thế rồi nay uống một ít, mai uống một ít, bình rượu hết nhẵn lúc nào không biết. Bây giờ gia gia chỉ thị cách chế thứ rượu này hoặc nói cho A Đang hay nơi nào tàng trữ. A Đang sẽ đi ăn trộm hoặc đi cướp gựt về cho gia gia một bình.

Thạch Phá Thiên nghe hai ông cháu A Đang đối đáp với nhau, chàng mới vỗ lã ra, lẩm bẩm một mình:

-Té ra lúc mình bị hai luồng khí hàn nhiệt xung kích nhau trong thân thể rồi mê man bất tỉnh, mỗi ngày Đinh Đang đã lấy thứ rượu hi hữu Huyền băng bích hoả tửu gì gì đó đem cho mình uống. Sở dĩ mình được khỏi bệnh phần lớn là nhờ ở công trình Đinh Đang đã tận tâm với mình. Vậy nàng là đại ân nhân cứu mạng cho mình.

Bây giờ chàng thấy lão già gay gắt với nàng, thì lòng không khỏi áy náy.

Chàng liền nói đỡ đòn:

-Gia gia! Thứ rượu quý bầu của gia gia cháu đã uống vào mất rồi. Vậy gia gia cứ cháu mà đòi. Cháu sẽ nghĩ cách lấy rượu về trả gia gia. Nếu cháu không trả được thì gia gia muốn trách phạt thế nào cháu cũng cam chịu.

Lão già cười khà khà nói:

-Hay lắm, hay lắm! Người nói thế thì còn nghe được. A Đang! Sao mi không đem thân thể ta mà nói cho y biết?

Đinh Đang vẫn ra vẻ thẹn thò, ấp úng đáp:

-Y... không hỏi đến, nên cháu cũng không nói ra. Gia gia bắt tất phải nghi ngờ. Cháu không có ý gì khác đâu.

Lão già xẵng giọng hỏi:

-Hừ! Không có ý gì khác ư? Cái đó ta không nghe được. Tiểu nha đầu! Tâm sự mi thế nào gia gia còn lạ gì nữa? Mi đã thật lòng thật dạ yêu gã, và chỉ mong gã cưới về làm vợ. Nhưng mi sợ nói danh tánh ta ra sẽ làm cho gã sợ hết hồn chứ gì? Chà chà! mi muốn lấy gã mà lại còn cố ý giấu diếm được lúc nào hay lúc ấy, ngày nào hay ngày ấy vì mi sợ gã sớm biết chừng nào, sẽ xa mi sớm chừng ấy. Có đúng thế không?

Lão già nói một tràng dài trúng tâm sự A Đang.

Nàng càng lo lắng, bụng bảo dạ:

-Nếu mình nói ra thì e rằng không ổn mà không nói thì gia gia nhất định không chịu. Dù mình có thú thật vì lý do gì mình phải giấu diếm thì tất gia gia lại nổi giận lôi đình. Bây giờ biết làm thế nào?

Nguyên lão này là một tay đại ác, giang hồ nghe tiếng đề sợ vỡ mật, nên chẳng ai muốn đến gần, không ai dám giao du với lão mà lão lại muốn thân thiết với

người. Tuy là chỗ thân thiết mặc lòng, nhưng chỉ lộ ra vẻ sợ hãi hoặc chán ghét là lão giết ngay.

Đinh Đang thiết lấy làm khó nghĩ. Lòng nàng bối rối trăm chiều. Sau nàng tự nhủ:

-Gia gia đã biết hết rồi, mình còn nói dối để y nổi giận thì khó mà vãn hồi được.

Nàng toan đem tên họ gia gia nói cho Thạch Phá Thiên nghe nhưng lại sợ Thạch lang kinh hãi quá rồi từ đây không dám nhìn mặt nữa thì hỏng bét.

Một đằng nàng sợ gia gia tức giận hạ sát Thạch lang, một đằng nàng e Thạch lang ruồng bỏ thì mối tình ái mà nàng hoài bão bấy lâu sẽ buông theo giòng nước. Bất luận Thạch lang bị giết chết hay bỏ đi thì nàng cũng không sống được.

Mặt tái mét, Đinh Đang ấp úng:

-Gia gia! Cháu... cháu...

Lão già cười khanh khách chặn họng ngay:

-Mi sợ người ta khinh mạn gia gia ư? Chà chà! Đinh lão đầu sống đã từng này tuổi mà đến cô cháu gái cũng không dám nêu tên họ ông nội ra. Thế là chẳng những mi đã không lấy làm vinh dự có một vị gia gia ghê gớm mà còn lại lấy thế là tủi hổ phải không? Ha ha! Thế thật là buồn cười!

Lão nói xong ôm bụng mà cười ra chiều khoái chí lắm.

Đinh Đang biết là nguy đến nơi rồi. Nàng chẳng lạ gì gia gia nàng coi thứ rượu Huyền băng bích hoả tửu quý hơn cả tính mạng. Hiển nhiên thứ rượu đó có quan hệ đến cuộc tử sinh vinh nhục cho lão. Nàng đã ăn cắp rượu đem đi cứu tính mạng cho Thạch lang mà lại không dám đem tên tuổi lão ra nói với chàng nên lão mới cười rộ như vậy. Lão cười đây là vì tức giận đến cực điểm chứ không phải vì vui vẻ mà cười.

Đinh Đang không sao làm được đành nhìn Thạch Phá Thiên mím môi nói:

-Thiên ca! Gia gia ta họ Đinh.

Thạch Phá Thiên thản nhiên đáp:

-Phải rồi! Cô nương họ Đinh thì gia gia cũng họ Đinh chứ có chi là lạ?

Đinh Đang lại ngập ngừng:

-Tên húy gia gia trên là chữ Bất, dưới là chữ Tam. Ngoại hiệu của người kêu bằng ... kêu bằng ... Nhất nhật bất quá tam.

Nàng yên trí một khi nói ra danh hiệu Nhất nhật bất quá tam Đinh Bất Tam là Thạch Phá Thiên phải hồn xiêu phách lạc. Trong lòng nàng hoang mang đến cực điểm. Nàng chăm chú ngó Thạch Phá Thiên bằng con mắt đăm chiêu.

Ngờ đâu Thạch Phá Thiên vẫn thản nhiên. Chàng tủm tỉm cười nói:

-Ngoại hiệu gia gia hay đấy nhỉ?

Đinh Đang tâm thần rung động. Nàng mừng rỡ vô cùng, không còn lo gì nữa, hỏi ngay:

-Sao Thiên ca lại cho là hay?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Ta cũng không biết nữa, mà chỉ nghe thấy nó hay hay.

Đinh Đang nheo mắt nhìn gia gia nàng thì thấy lão đắc ý vuốt râu giơ tay ra vỗ vào vai Thạch Phá Thiên. Nhưng lần này lão vỗ vai chàng thật, chứ không giấu ngầm vận nội lực ra để đột kích chàng. Lão lắc lư cái đầu nói:

-Đời người kiếm được một người tri kỷ là đủ mãn nguyện rồi. Mọi khi nghe đến cái tên Nhất Nhật Bất Quá Tam, kẻ hèn nhát thì ca tụng công đức vì họ sợ sệt nên giở trò xu nịnh. Họa hoằn cũng có kẻ to gan lớn mật thì lại trở tay vào mặt mà thoá mạ, Chỉ thằng nhỏ này là vẫn giữ vẻ thản nhiên. Gã lại còn khen là danh hiệu ta nghe lọt tai. Tốt lắm! Tốt lắm! Nhỏ cứng ơi! Gia gia phải thưởng người cái chi mới được. Để ta nghĩ xem kiếm vật gì ban thưởng người cho xứng đáng.

Lão nói xong ngồi ôm gối ngừng đầu lên nhìn cảnh liễu phất phơ ngơ ngẩn xuất thần.

Nguyên Nhất Nhật Bất Quá Tam Đinh Bất Tam là một tay ma đầu võ công tuyệt công đỉnh trên chốn giang hồ. Hễ lão gặp điều gì bất như ý là lập tức giết người. Tuy lão tự đặt ra một lẽ luật để tự kìm hãm mình là một ngày không được giết quá ba người. Nhưng một ngày ba mạng, mười ngày ba mươi mạng, trăm ngày giết ba trăm mạng. Dù không phải ngày nào lão cũng giết người nhưng trải qua mấy chục năm trời, những món nợ máu chồng chất lên người lão không biết đến bao nhiêu mà kể.

Những người bị Đinh Bất Tam hạ sát thường thường là những người chưa trông rõ mặt lão đã tắt thở chết rồi, tỉ như hai tên đệ tử phái Tuyết sơn là Tôn Vạn Miện và Chử Vạn Thanh mất mạng về tay lão một cách mịt mờ.

Những năm trước hành tung lão vô định, giết người rồi không để họ tên, nên vô lâm ít người biết đến tên tuổi lão.

Gần đây thì lão lại phô trương danh hiệu. Có điều người nào trông thấy mặt lão là không sống được nữa. Thực ra số người này cũng ít thôi.

Thạch Phá Thiên cũng chẳng biết tí gì về chuyện giang hồ. Dù Đinh Bất Tam lại coi chàng là một thiếu niên ngang hàng với mình chứ không hèn kém. Thế mà chàng chẳng những không khinh mạn, không chán ghét, mà còn giữ một tấm lòng thành thực, vẻ vui mừng thân cận nữa là khác, nên lão tự thấy mình được an ủi rất nhiều.

Đinh Bất Tam năm nay tuổi đã ngoài sáu mươi, thấu hiểu nhân tâm. Người có lòng trá ngụy quyết không thể nào che mắt lão được. Trên đời trừ cô cháu gái Đinh

Đang, lão không còn một người nào thực tâm ưa thích lão. Bây giờ lão được chàng thiếu niên có ý thân thiết, lão lấy làm sung sướng vô cùng.

Đinh Bất Tam trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Trong mình gia gia chỉ có ba thứ bảo bối: Một là Huyền băng bích hoả tửu thì con nhỏ kia đã ăn cắp cho người uống hết rồi. Nhưng đó là gia gia cho người vay tạm thôi, sau này người phải trả chứ không kể là của cho được. Bảo bối thứ hai là võ công của gia gia, nếu người học được thì sẽ đắc dụng vô cùng. Còn bảo bối thứ ba người đã biết rồi đó. Chính là cô cháu A Đang đây. Trong hai bảo vật này, ta chỉ cho người được một. Cầu tạp Chủng! Bây giờ người sao? Người học võ công của gia gia hay là người lấy A Đang?

Đinh Bất Tam thốt câu hỏi này khiến cho A Đang và Thạch Phá Thiên đều ngẩn người ra.

Nhất là Đinh Đang lại càng rung động trong lòng. Nàng hoang mang nghĩ bụng:

-Gia gia có một bản lãnh tuyệt thế vô song. Còn Thạch Lang tuy công lực không phải tầm thường nhưng so với gia gia dĩ nhiên hãy còn kém nhiều. Nếu chàng được gia gia đem thần công truyền thụ cho thì chàng tha hồ mà tung hoành thiên hạ, oai danh lừng lẫy một thời. Chàng là bang chúa bang Trường Lạc mình nghe nói bang này sắp gặp phải một chuyện rất khó khăn là sẽ bị những tay ghê gớm đến khiêu chiến. Nếu chàng hấp thụ được võ công của gia gia thì không khác gì được một tay viện trợ rất đắc lực. Chàng là nam tử hán là đại trượng phu tất nhiên lấy sự nghiệp làm trọng mà coi thường chuyện nhi nữ tư tình. Không hiểu trong hai thứ bảo vật mà gia gia tặng cho, chàng sẽ lựa chọn thứ nào?

Đinh Đang vừa ngẫm nghĩ vừa đưa mắt ngó trộm Thạch Phá Thiên thì thấy chàng lộ vẻ hoang mang, rõ ràng chưa có quyết định.

Đinh Đang tưởng chừng như trái tim mình chìm hẳn xuống, nàng lẩm bẩm:

-Thạch lang vốn là người phong lưu mã thượng. Trong đời chàng chẳng biết đã trăng gió với bao nhiêu người. Tuy đối với mình chàng lộ ra vẻ có mối tình nồng nhiệt, nhưng biết đâu trong con mắt chàng, Đinh Đang này chẳng như một đám mây bay một làn khói toả. Huống chi gia gia mình lại nổi tiếng tay ác đức trong võ lâm. Thanh danh bang Trường Lạc cùng Thạch Phá Thiên tuy chẳng tốt đẹp gì, nhưng không đến nỗi như gia gia mình qua ư độc ác bất lương, chẳng từ một việc gì không dám làm, lại giết người như cỏ rác. Chàng đã biết trận thế cùng tông giống nhà mình thì còn thương mình thế nào được?

Đinh Đang nghĩ vậy thì trong rào rạt như sóng cồn, hai giòng châu lã chã tuôn rơi.

Đinh Bất Tam lại thúc giục:

-Nói mau nói mau! Người đừng hòng cuỗm cả hai thứ, học võ công trước rồi lắm le chục lấy A Đang. Hay ngược lại, đòi lấy A Đang trước rồi ngấm nghe học lỏm võ công của ta là không được đâu. Ta cho người biết trước trong thiên hạ không có một nười nào có thể giở trò quỷ quái trước mặt Đinh Bất Tam này được đâu. Người đã lấy thứ này thì đừng thứ kia. Nếu người mưu đồ cả hai thì cái mạng nhỏ bé của người không giữ vững được đâu. Vậy người ưa món nào phải quyết định mau đi!

Thạch Phá Thiên đáp:

-Gia Gia! Cả "Đinh Đinh Đang Đang" lẫn gia gia đều nhận lầm người rồi! Cháu không phải là Thạch Phá Thiên đâu.

Đinh Bất Tam hỏi:

-Người không phải là Thạch Phá Thiên, vậy thì người là ai?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Cháu không phải là Thạch bang chúa cũng chẳng phải là Thiên ca của "Đinh ĐinhĐang Đang" chi hết. Cháu là Cầu tạt Chủng. Cầu tạt Chủng là Cầu tạt Chủng, chứ không phải là gì khác nữa.

Đinh Bất Tam phì cười nói:

-Được lắm! Ta muốn cho người một bảo vật là ta cho, chứ không phải vì người là bang chúa này bang chúa nọ mà cũng không phải vì A Đang thương yêu hay không thương yêu người. Đó là Đinh Bất Tam vừa ý người nên tặng cho người mà thôi. Đinh Bất Tam đã vừa lòng thì dù người là Cầu tạt Chủng cũng được, là thằng lỏi thối tha cũng được. Người có là con rùa đen hay con khỉ, con trầu cũng vậy thôi. Đinh Bất Tam này không cần đâu nhé. Có điều Đinh Bất Tam đã vừa lòng thì thế nào người cũng phải nhận một bảo vật.

Thạch Phá Thiên hết ngó Đinh Bất Tam lại nhìn Đinh Đang. Chàng bụng bảo dạ:

-Cái cô Đinh Đinh Đang Đang này cứ nhận mình là Thiên ca của cô ta, rồi một ngày kia Thiên ca thật sẽ trở về thì chẳng hoá ra mình lừa gạt cô, đồng thời lừa gạt cả Thiên ca của cô nữa. Thế nhưng mình nói là chỉ muốn hoạc võ công của lão chứ không lấy cô thì tất làm cho cô phải đau lòng. Ấu là ta chẳng lấy thứ chi nữa là hơn.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền lắc đầu đáp:

-Gia gia! Cháu đã uống hết cả bình Huyền băng Bích Hỏa Tửu của gia gia. Chắc trong một thời gian cháu không lấy đâu ra thứ rượu đó để trả gia gia trước. Chi bằng gia gia coi đó như là một tặng phẩm cho cháu có phải tiện hơn không?

Đinh Bất Tam sụ mặt xuống noi:

-Không được, không được! Ta đã bảo thứ rượu thứ rượu Huyền băng bích hoả tửu đó rồi người phải tìm trả cho lại cho ta. Người định ăn không chẳng? Thế thì

không được. Bây giờ chỉ có hai điều người chọn lấy một: Lấy A Đang hay là học võ công?

Thạch Phá Thiên đưa mắt nhìn trộm Đinh Đang. Không ngờ giữa lúc ấy Đinh Đang cũng ngó lên chàng. Tia mắt hai người vừa đụng vào nhau, cả hai cùng bẽn lẽn vội nhìn lảng ra chỗ khác.

Đinh Đang sắc mặt lợt lạt. Châu lệ lại trào ra không ngớt. Giả tử là bình thời mà nàng vui vẻ thì đã thò tay ra nắm lấy tay Thạch Phá Thiên mà véo mà giật, hay có tức tối thì đã giậm chân bỏ đi một lèo rồi. Nhưng bây giờ nàng ở trước mặt gia gia nên những oai phong lẫm liệt ngày thường đều biến hết, không sao phát huy ra được. Tâm hồn nàng lúc này thiệt khổ vô cùng.

Thạch Phá Thiên vừa thấy Đinh Đang tuôn đôi dòng lệ thì trong lòng rất ái ngại. Chàng thủ thỉ nói:

-Đinh Đinh Đang Đang! Ta nói thiệt là cô nương nhận lầm người rồi. Ví bằng ta đúng là Thiên ca của cô, thì còn cần gì phải lựa chọn nữa? Nhất định là ta... lấy cô chứ chẳng lấy võ công làm chi.

Hai hàng lệ Đinh Đang chẳng khác gì chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, từng giọt từng giọt lăn xuống hai bên má. Nhưng khoe miệng hé một nụ cười, nàng hỏi:

-Người không phải là Thiên ca thì chẳng lẽ trong thiên hạ lại còn chàng Thiên ca thứ hai nữa?

Thạch Phá Thiên chậm rãi đáp:

-Hoặc giả ta có nét mặt tương tự như Thiên ca của cô cũng chưa biết chừng.

Đinh Đang cười nói:

-Người còn không chịu thừa nhận ư? Được rồi! Kể ra thì tướng mạo hết nhau trong thiên hạ cũng có. Nhưng ta hỏi người: Hồi đầu năm nay ta mới quen biết người, người hùng hổ chộp lấy tay ta. Nhưng khi ấy ta chưa hiểu rõ người liền xoay tay đánh lại, có đúng thế không?

Thạch Phá Thiên ngơ ngác dưng mắt lên nhìn Đinh Đang chứ không trả lời.

Đinh Đang lộ vẻ không bằng lòng, nàng hỏi tiếp:

-Sau một thời kỳ lâm trọng bệnh dường như tâm thần người không còn sáng suốt mà không nhớ gì đến mọi việc ngày trước, người quên thật hay là người giả ngây đại.

Thạch Phá Thiên vò đầu bứt tai đáp:

-Rõ ràng cô nhận lầm người rồi. Ta biết làm sao được những câu chuyện giữa Thạch bang chúa kia với cô nương.

Đinh Đang tức mình nói:

-Người muốn cãi phải không nhưng cãi thế nào được? Ta nhắc lại cho người hay người nắm được hai tay ta rồi, trong lòng ta rất tức bực, người còn toét cái miệng ra

mà cười hề hề. Người lại toan đưa cái miệng dài ra toan... hôn vào mặt ta. Ta vội nghiêng đầu đi rồi cắn vào vai người một miếng, máu chảy đầm đìa, người mới chịu buông ta ra. Người, người... thử cởi áo ra mà coi xem bên vai trái có còn sẹo không thì biết. Dù người có bảo ta nhận lầm người, nhưng vết sẹo trên vai người do miệng ta cắn vào, người cũng không chùi đi được. Đó là một bằng chứng cụ thể làm cho người hết đường chối cãi.

Thạch Phá Thiên gật đầu đáp:

-Phải lắm! Cô nương không cắn ta, vai ta làm gì có vết sẹo nào... thử xem...

Chàng vừa nói vừa cởi áo để hở vai trái ra.

Đột nhiên người chàng run lên, bật tiếng la hoảng nói:

-Ô hay! Sao lại kỳ thế này?

Ba người sáu mắt đều trông thấy rõ ràng trên đầu vai bên trái Thạch Phá Thiên có một vết sẹo còn lốt răng cắn vào thành hai đường cong cong hợp lại thành một cái miệng anh đào bé nhỏ. Chỗ vết sẹo này lõm hẳn lên. Đúng là vết răng thật, nếu chàng bị thương vì thứ khác thì vết sẹo không thể có hình trạng thế được.

Đinh Bất Tam cười lạt nói:

-Chà chà! Thằng nhóc lại muốn chối, nhưng chối cãi thế nào được! Nay ta bảo: Năng đi đêm tất có lần gặp ma. Người đi đến đâu lâu là giở trò tuyệt nguyệt trăng hoa đến đó. Tất có một ngày người sẽ bị gái nó bắt giữ không dứt ra được đâu. Chuyện này gia gia lúc còn nhỏ đã trải qua nhiều rồi. Thôi được! Thế là người chịu A Đang rồi chứ gì?

Thạch Phá Thiên không hiểu ra sao, trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ mãi không ra đã bị ai cắn vào vai mình. Coi vết sẹo thì biết rõ chàng đã bị ai cắn thật đau mà sao chàng lại quên được? Chàng tự nhủ:

-Mấy bữa nay mình gặp toàn những việc kỳ dị. Nhưng chỉ lấy câu chuyện "nhận lầm người" là có lối thoát được ngay. Duy vụ này thật là khó giải thích.

Thạch Phá Thiên trong lòng mãi suy nghĩ. Chàng ngơ ngẩn xuất thần, nên Đinh Bất Tam hỏi mà chẳng câu nào lọt vào tai hết.

Đinh Bất Tam thấy Thạch Phá Thiên không nói năng gì mà vẻ mặt ngây ngô ngơ ngẩn thì cho ngay là con người nhỏ tuổi hầy còn e lệ sượng sùng, không dám nói huých toẹt ra ý nghĩ của mình. Lão liền cười khanh khách nói:

-A Đang! Đánh thuyền về đi thôi.

A Đang vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi:

-Gia gia! Gia gia bảo đưa cả y về hay sao?

Đinh Bất Tam đáp:

-Gã là cháu rể ta mà không đưa gã về nhà để gã chuồn thẳng một lèo thì Đinh Bất Tam này còn làm người được nữa ư?

Đinh Đang hý hửng tươi cười. Nàng nguyệt Thạch Phá Thiên một cái rồi mặt đỏ bừng lên.

Nàng cầm cây sào tre nhẹ nhàng chống xuống nước. Con thuyền chui ra khỏi gầm cầu lướt đi.

Thạch Phá Thiên toan hỏi:

-Nhà cô ở đâu?

Nhưng lòng chàng bối rối, nhiều mối nghi ngờ chẳng biết nên hỏi câu nào trước. Rồi chàng rút lưỡi vào không hỏi nữa.

Thạch Phá Thiên nhìn con sông nhỏ này tựa hồ như một dải bích ngọc. Mảnh trăng chiếu sáng vàng xuống mặt nước coi rất rực rỡ. Mỗi lần Đinh Đang chống đầu sào xuống nước đánh bồm một cái là một lần mặt nước lặn tẩn sóng gợn thành những đợt vòng tròn. Con thuyền nhỏ ru lướt trên làn nước bạc.

Có lúc hoa cỏ hai bên bờ sông đung vào mạn thuyền phát ra những tiếng sột soạt nhè nhẹ. Có lúc cành liễu trên bờ rủ xuống quét vào đầu Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên, tựa hồ như bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc hai người.

Đêm khuya thanh vắng, mùi thơm của hoa cỏ êm dịu man mát ru hồn Thạch Phá Thiên vào cõi mộng.

Con thuyền nhỏ chui qua hết gầm cầu này đến gầm cầu khác. Dòng sông uốn khúc quanh co.

Hồi lâu thuyền đến bên những bậc ghép toàn bằng đá trắng.

Đinh Đang cầm dây thuyền liệng xuống quán vào một cái cọc bên bậc đá. Nàng toét miệng nhìn Thạch Phá Thiên nở một nụ cười sung sướng rồi tung mình nhảy lên bậc đá.

Đinh Bất Tam cười nói:

-Bữa nay người ở địa vị tân lang. Nào xin mời tân lang.

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu chi hết, chàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn theo sau Đinh Đang tiến vào, một cái cổng sơn đen rồi đi trên con đường khá dài rải toàn bằng một thứ đá trứng ngỗng. Chàng lại theo ngang qua cổng tò vò đi vào vườn hoa. Trong vườn hoa có một cái đình bát giác. Đinh Đang đưa Thạch Phá Thiên vào trong đình.

Đinh Bất Tam cũng theo vào. Lão cười nói:

-Tân lang! Mời tân lang ngồi!

Thạch Phá Thiên chẳng hiểu tân lang là nghĩa gì, nhưng chàng thấy Đinh Bất Tam bảo ngồi thì chàng cũng ngồi xuống.

Đoạn Đinh Bất Tam dắt tay cô cháu gái xuyên qua vườn hoa đi mỗi lúc một xa.

oOo